

opusdei.org

«La sordesa no m'ha impedit aconseguir els meus somnis»

Cristina tenia quatre anys quan Galícia va patir l'epidèmia més gran de meningitis d'Europa occidental. Milers de nens van emmalaltir i molts van morir. Ella va quedar completament sorda.

07/02/2019

Gràcies als seus pares, supernumeraris de l'Opus Dei, i a l'ajuda del seu marit, la Cristina -

després de passar la meningitis- va aconseguir estudiar Medicina i fundar l'Associació Espanyola contra la Meningitis.

"Ningú no sospita que soc totalment sorda, i això ho dec als meus pares, que van intentar per tots els mitjans que no perdés la parla. Ells em van posar una logopeda cada dia, després de l'escola, i gràcies a ella vaig anar aprenent a modelar la veu". Així va créixer Cristina Regojo, pendent dels llavis dels seus germans, els seus professors i companys de classe, i amb la constant atenció dels seus pares, que sempre la van tractar com una més.

De fet, la van matricular en les mateixes escoles que a la resta de germans, i li van oferir les mateixes oportunitats. "Els meus pares estaven convençuts que jo podia fer exactament el mateix que els meus germans, i no es van equivocar. He

crescut en una llar cristiana, amb l'ajuda dels sagraments i amb una gran fe. Sempre em van donar confiança i motius sobrenaturals per discórrer", recorda.

"He compartit penes i alegries i, com deia sant Josepmaria, amb *bon humor, davant les dificultats, que cal afrontar amb esportivitat*. Sempre he vist als meus pares com un exemple; ens han ensenyat a tenir la seva fe, a estimar-nos molt, i a desenvolupar uns valors, que és el més gran que m'han pogut donar", assegura.

Des de molt petita, la Cristina va decidir ser metge per ajudar a persones com ella i combatre la meningitis. Eren temps en què la inclusió no era una política prioritària. Tot i que l'objectiu era ardu i difícil i després d'anys d'esforç, va aconseguir ser admesa a la Facultat de Medicina de la Universitat de Navarra. "La meva

sordesa no m'ha impedit aconseguir els meus somnis professionals. No hi ha més límit que el que tu acceptes", subratlla.

Com va poder aconseguir-ho? "Amb l'ajuda de Déu, la dels meus pares i tota la meva família", afirma. "Els meus pares són de l'Opus Dei i m'han educat amb exigència i gran afecte. La capacitat de lluita i la perseverança t'ajuden a assolir les metes que et proposes, però el mèrit és dels meus pares, que van fer-me sentir com una més i desenvolupar la meva autoestima".

Pedres al camí

Actualment, la Cristina treballa com a metge especialista en anàlisis clíniques als hospitals Álvaro Cunqueiro i Meixoeiro, de Vigo. És mare de família, i va fundar fa quatre anys, juntament amb cinc supervivents de la malaltia, [l'Associació Espanyola contra la](#)

Meningitis. L'entitat recapta fons gràcies a un esdeveniment anual que s'ha convertit en un clàssic a la ciutat de Vigo: la Cursa Benèfica de Correpassadissos, que congrega 500 nens d'entre dos i cinc anys de Vigo, La Corunya, Santiago, Villagarcía d'Arosa i el Grove, i compta amb el suport de l'Ajuntament de Vigo i la Diputació de Pontevedra. Cristina col·labora també amb l'associació CLAVE, que ofereix atenció logopèdica, formativa i audiològica a persones amb deficiència auditiva.

Però fins a arribar aquí el camí no va ser precisament fàcil. En arribar a la Universitat, la Cristina va sentir que el món girava a una velocitat que ella no podia seguir. No aconseguia entendre els professors ni seguir les classes. Era incapaç de prendre apunts. Va començar a suspendre, i es va enfonsar. Va pensar a deixar-ho tot i tornar amb els seus pares.

Aleshores, però "vaig tenir la sort de conèixer el meu marit i fer la carrera amb ell. Durant els anys durs de la facultat, ell va ser el meu motor, qui em donava els apunts i me'ls explicava quan no els entenia; va ser una ajuda fonamental, el punt d'ancoratge gràcies al qual vaig acabar la carrera", rememora. Beni, el seu marit, assenteix mentre l'escolta. Els dos estan agraïts a sant Josepmaria i a la Universitat de Navarra, que va ser on es van conèixer, i on van decidir casar-se ja a segon de carrera.

Darrere de tot el viscut, la Cristina veu la mà de Déu. "Estic convençuda que això va tenir un per què, Déu em va enviar aquesta ajuda en la carrera i lluitem junts i vam tenir al nostre primer fill, el gran, el criem entre els llibres i les pràctiques i ara ell també està estudiant Medicina, en la mateixa Universitat de Navarra", diu convençuda.

El gran canvi

A 30 anys, Cristina es va sotmetre a una operació per col·locar-se un implant coclear, i va començar a sentir i a sentir-se més segura.

Llavors va ser conscient del camí recorregut i que era una gran afortunada. "Sé que altres no han pogut explicar-ho. Per això, sentia que havia de donar-me, havia de fer alguna cosa, d'aportar alguna cosa més". Així va ser com va néixer l'Associació Espanyola contra la Meningitis, una entitat que ja s'ha convertit en internacional, i que promou la vacunació i la investigació, a més d'oferir assessorament i ajuda a les víctimes i els seus familiars.

"Una família afectada per la meningitis és un drama, se te'n va el nen en 24 hores i, encara que siguin pocs els casos, són suficients per plantejar-se incloure la vacuna al

calendari vacunal, i que sigui accessible a tothom", afirma.

Al costat de la seva tasca com a metge i el seu treball en l'associació, Cristina tira endavant la seva família. La tecnologia li facilita solucions per aconseguir-ho. El seu telèfon mòbil i el fix estan adaptats, i a casa té instal·lat un sistema d'avís mitjançant vibració que l'adverteix si truquen a la porta, si plora el nadó o sona el telèfon. El seu domicili, la feina i el seu cervell estan també adaptats per poder llegir amb rapidesa les expressions facials.

Es desenvolupa amb tal naturalitat que cada dia ha de recordar a les persones que l'envolten en la feina que és sorda, perquè li parlin més a poc a poc. De fet no pot veure televisió ni anar al cinema si a la pantalla no apareixen subtítols, no s'assabenta dels avisos per megafonia quan viatja, l'incomoda

no poder conversar amb el seu marit en la foscor, ni poder cantar cançons de moda amb el seu fill gran, perquè no entén bé la lletra. "Hi ha sons de la natura que mai he escoltat, i barreres amb les quals no puc lluitar", confessa. Sembla, però, qüestió de temps que la Cristina trobi la manera de superar tots aquests obstacles, com ha passat amb els anteriors, ja que, com assegura la seva filla petita, ella és tota una superheroïna.

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/article/la-sordesa-no-m-ha-impedit-aconseguir-els-meus-somnis/> (13/04/2025)